

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקונים דף כה

תיקון עשירי

...ובאזוה מקום יורדת? באות ו' שהיא באמצע של
א' עמוד האמצעי, בו קוראים לו שמע ישראל, שי"ר
א"ל, ובאותו זמן שיורדת מה כתוב בחיות? ואשמע
את קול בנפיהם.

קם אליהו ואמר: רבי רבי, חזר בך, בודאי פשהיא
עולה, כל החיות מצפצפות אליה בכמה שירים
ותשבחות, והיא עולה על פלם עד אין סוף. זהו
שכתוב רבות בנות עשו חיל ואף עלית על כלנה.

עד שקוראים לה ישראל למטה בקריאת שמע שתתד
אליהם. ואיפה קוראים לה? עם בן זוגה שהוא ו',
ישראל סבא, והוא שי"ר א"ל, השיר שלו, שאם לא
קוראים לה בו, לא יורדת עליהם.

ובאותו זמן שיורדת, קושרים אותה בתפלה של יד
למטה, שתהיה קשורה עמו, וסוד הדבר - ונפשו
קשורה בנפשו, ותקשר של שניהם הוא שור"ק
למטה, ולמעלה שלשל"ת, תפלין על ראשו, בסוד
הטעמים נקראת תנועה מהצד של הנקדה יחוד,
וצריך להצריך אותה עם תנועה, שהיא רביע עד
אין סוף למעלה, וצריך להוריד אותה בחיר"ק עד
אין תכלית, להמליך אותה על התהותונים.

תקונא עשיראה

...ובאן אתר נחתת באת ו' דאיהי באמצעיתא דא'
עמודא דאמצעיתא, ביה קראן ליה שמע ישראל
שי"ר א"ל, ובהחוא זמנא דנחתת מה בתיב בחיוון
(שם) ואשמע את קול בנפיהם.

קם אליהו ואמר רבי רבי חזר בך, בודאי פד איהי
סליקת, פלהו חיוון מצפצפין לנבה בכמה שירין
ותושבחו, ואיהי סלקא על פלהו עד אין סוף, הדא
הוא דבתיב (משלי לא בט) רבות בנות עשו חיל
ואף עלית על כלנה.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות
לנפיהו, ובאן קראן לה בכון זוגה דאיהו ו', ישראל
סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיילה, דאם לא קראן לה
ביה לא נחתא עליהו.

ובהחוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד
לתתא, דתהא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו
קשורה בנפשו (בראשית מ"ד ז), וקשר דתרווייהו
איהו שור"ק לתתא, ולעילא שלשל"ת תפלין על
רישיה, ברזא דטעמי אתקריאת תנועה, מסטרא
דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה דאיהו
רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק
עד אין תכלית, לאמלכא לה על תתאין.

ובשור"ק צריך ליחד אותה עם בעלה, ובחל"ם היא כתר על ראשו, ובחיר"ק היא כפא תחתיו, ובשור"ק היא יחוד אליו, בגון ו, ובשהיא למעלה, כתר על ראשו, והיא בת (יורדת) תחת רגליו, והיא ביחוד שלו בחיקו נעשית שור"ק הקשר שלו, ובשצריך לשבר הקלפות של אותם צלמים, בה נקראת שב"א תב"ר, ובה שבר תשבר מצבותיהם.

ובשור"ק צריך ליחד לה בבעלה, ובחל"ם איחי תגא על רישיה, ובחיר"ק איחי כרסנא תחותיה, ובשור"ק איחו יחודא לגביה, כגוונא דא ו, וכד איחי לעילא תגא על רישיה, ואיחי ברנא (נ"א נחנא) תחות רגליו, ואיחי ביחודא דיליה בחיקיה, אתעבדת שר"ק קשורא דיליה, וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים, בה אתקרי שב"א תב"ר, ובה שבר תשבר מצבותיהם (שמות כג כד).

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה פב חלק ב'

השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא חסרון. והחיות היא המחין והשכל, כמו שפתיב (קהלת ז): והחכמה תחיה וכו', והחכמה היא בחינת "מה" – כח "מה", מה חיינו מה פחנו. ומה הוא אדם, כי לית אדם בלא אלה, חינו הוי"ה במלוי אלפין. חינו הקדוש ברוך הוא הוא חיות של כל הדברים, כמו שפתיב (נחמיה ט): ואתה מחיה את כלם. נמצא זאת הבחינה מלכות, חנה, בשתיא מקשרת לאדם, לבחינת "מה", חינו להקדוש ברוך הוא, אזי יש לה שלמות. כי השכל שהקדוש ברוך הוא שם בהנהגת מלכותו, בזה הוא מחיה אותה, כמו שפתיב: החכמה תחיה. וזהו (תהלים כד): לה' הארץ ומלואה – בשארץ, חינו בחינת חנה מלכות, מקשרת לה', אזי הוא במלאו ובשלמות. ומי שמחלק בחינת חנה מלכות לעצמו, שאומר: אנא אמלך – בזה הוא מחלק ומפריד אותה מהקדוש ברוך הוא, אזי אינה בשלמות. כי עקר

כי תצא למלחמה וכו' (דברים כא). פתיב: אחר וקדם צרתני (תהלים קלט) – זה בחינת פסדר ושלא פסדר. קדם הוא בחינת פסדר, בחינת אלה בית פסדר, ואחר הוא בחינת תשר"ק שלא פסדר. וזה בחינת אדם וחנה, פסדר ושלא פסדר. הוי"ה במלוי אלפין גימטריא מ"ה – אדם, וחנה הוא בחינת: מלכות פה ותורה שבמעלה קרינו לה. וחנה לשון דבור, כמו שפתיב (תהלים יט): ולילה ללילה יתנה דעת, חינו מלכות פה. כי המלכות נקרא דבור, על-שם כי אין מלך בלא עם, ואין העם יודעים רצונו אלא אם כן בשתמלך מגלה מחשבתו ורצונו לתוך דבורו. נמצא שעקר הנהגת מלכותו אינו אלא על-ידי דבור, וזה פרוש: מלכות פה. וזה שאנו רואים, שלפעמים חולך להאדם שלא פסדר, כי שלמות של כל הדברים אינו אלא בשם מיוחדים ומקשרים בו ותברך, כי

חיותה – "מה", תינו השכל. וזה (ירמיה י): כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך. פרוש: שכלם אין כל-כך גדול להחיות את מלכותם, וכשהוא מחלק את מלכות לעצמו, אזי הולך לו שלא בסדר, כי הוא בתוך בחינת שלא בסדר, תינו מלכות, חוה, תשר"ק. וכשזאת הבחינה חוה היא מקשרת להאדם, תינו להקדוש ברוך הוא, אזי הולך לו בסדר, כי באתר דאית דבר, נקבה לא אדבר תפון (זוהר חוקת קפג ועיין זוהר בא דף לח לט). נמצא כי בחינות חוה שלא בסדר נתבטלים על-ידי האדם בסדר:

ובחינת בסדר נקרא יוד. שמלכות הנקרא דלת, לית לה מגרמה כלום, והקדוש ברוך הוא ממשיך לה חיות החכמה, הנקרא יו"ד, וזה: יו"ד ו"ו דל"ת. וזה: אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפף – אל תקרי כפף, אלא כפף, תינו יוד גימטריא כפף. וכשמחלק את הד' לעצמו וממשיך לעצמו חיות מופנה, אזי נעשית לו שלא בסדר: דוי – מיוד נעשה דוי. וזה (ישעיה א): וכל לבב דוי, כי כשהולך לאדם שלא בסדר, זה לו מחלת לב, כמו שכתוב (משלי יג): תוחלת ממשכה וכו'. וכשרואה אדם בעצמו, שהולך לו שלא בסדר, ידע שיש לו גדלות, תינו: אנא אמלך – יעשה תשובה וישפיל את עצמו, ויהיה בחינת "מה", כמו שכתוב (שמות טז): ונחנו מה, ואזי נחזור חוה לבחינת אדם, לבחינת מה, ונעשה בסדר, תינו אחר וקדם וכו' כפף תינו יו"ד:

ועקר התשובה הוא בחדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. והדרך שעשה משה הוא כפף,

שמשה קשר את עצמו אפלו לפחות שב ישראל ומסר נפשו עליהם, כמו שכתוב (שמות ל"ב): ואם אין מחני נא. וזה פרוש (שמות ל"ה): ויקהל משה וכו' – שמשה היה מאסף ומיחד ומקשר את עצמו עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים. וזה פרוש (תהלים נ"ג): בלו סג יחדו – אפלו בשאני רואה אחד מישראל, שסג מבלי וכל מהקדוש ברוך הוא, אפ-על-פי-כן צריך אני שנהיה יחדו – צריך ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה. כי יש בחינת אלקות אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה בתרי דמסאבותא, לקים (תהלים ק"ג): ומלכותו בכל משלה. וזה בחינת חיריק, כמו שכתוב (בת"ז תי' י' דף כה): ובחיריק לאנתא לה לתא, להמליך לה על תתאין. נמצא שבפחות מישראל יש בו בודאי איזה אלקות, ועל-ידי-זה אני יכול להיות יחדו עמו, וזה: בלו סג יחדו. ועוד זאת הבחינה היתה למשה, כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שכתוב (שמות י"ט): ומשה עלה אל האלקים. כי בגשמינות אנו רואים, שיש אדם שהוא למטה בדחקות, אזי הוא עובד השם ומכיר אותו, וכשהוא נתעלה למעלה, שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך הוא. ודוד אמר (תהלים קל"ט): אם אפק שמים שם אתה – אפלו בשמים שם יש תקדוש ברוך הוא, בכל עליה ועליה צריך למצא שם תקדוש ברוך הוא. ומצינו שאלישע אחר עלה לרקיע על-ידי שם, ואפ-על-פי-כן כפר בעקר (חגיגה יד). והדבר תמוה, כי אדרבא, כי כל מה שאדם נתעלה ביותר, בודאי הוא יותר קרוב לאלקות, כי כל הטוב הוא אלקות, כמו

שְׁפָתוֹב (תהלים קמ"ה): טוֹב ה' לְכָל, וְאָנֹכִי רוֹאִים
בְּהַפֵּךְ – בְּשֹׁאֲדָם בָּא בְּעֲשִׂירוֹת, בְּטוֹב, אֲזִי הוּא
שׁוֹכֵחַ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא. וְתִדַּע, שֶׁזֶה בְּחִינַת
(בראשית כ"ז): וּתְבַחֲיָנָה עֵינָיו מְרֵאוֹת, מִחֶמֶת
שֶׁנִּתְקַרַב בְּיוֹתֵר אֶל הָאוֹר אֱלֻקוֹת, אֲזִי הָאוֹר
מִכְהָה עֵינָיו וּמְזִיק לוֹ, כְּמוֹ בְּשֹׁאֲדָם מִסֶּתֶפֶל בְּעֵצָם
הַשָּׁמֶשׁ, אוֹר הַשָּׁמֶשׁ מְזִיק לְעֵינָיו. אֲבָל יֵשׁ בְּחִינַת
סְגוּלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ת"ז תי' יח דף לא): וּסְגוּלָה
כִּד אֵיחִי בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין דְּמִלְכָא, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
(שמות ל"ג): וְשַׁכַּתִּי כְּפִי עָלֶיךָ, כִּי בְּלֹא זֶה הָיָה
עֵצָם אוֹר הַכְּבוֹד מְזִיק לְמִשְׁחָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שם):
כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוָרֵי וְכוּ'.
וְזֶה שֶׁבִּקֵּשׁ דָּוִד: וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי (תהלים עג)
– תִּקְרַבְנִי בְּהַתְקַרְבוֹת שֶׁל מִשְׁחָה, שֶׁבִּקֵּשׁ מִמֶּךָ
הָרֵאֵנִי נָא אֶת כְּבוֹדְךָ (שמות שם), וְהֵרֵאִיתָ לוֹ אֶת
אַחֲוָרֵי כְּבוֹדְךָ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: וְשַׁכַּתִּי וְכוּ' וְרֵאִיתָ
אֶת אַחֲוָרֵי :

וּבְשֹׁהֲלִיךְ לְאָדָם שְׁלֹא כְּסֹדֵר, זֶהוּ הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן
– אֲנִי רוֹצֵה שִׁיחִיָּה בֵּן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפֵּךְ, שְׁלֹא
כְּסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת מִלְחָמָה, כִּי כָל מִלְחָמָה הוּא

פירוש נחל זהר
לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

חלק ג' (המשך)

תקונא עשיראה

...וּבָאֵן אַתְר נְחִתת בְּאֵת ו' דְּאֵיחִי בְּאִמְצַעִיתָא דְּא' עִמּוּדָא
דְּאִמְצַעִיתָא, בֵּיה קְרָאן לִיה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שִׁיר א"ל,
וּבְהֵיחָא זְמַנָא דְּנְחִתת מַה כְּתִיב בְּחִיוּן (שם) וְאִשְׁמַע
אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם. – וּבְאִיזָה מְקוֹם יוֹרְדַת לְהַשְׁפִּיעַ, בְּאוֹת
ו' כנ"ל שְׁהִיא עִמְרַת לוֹ, שְׁהִיא אוֹת ו' בְּאִמְצַע צִיּוֹר
אוֹת א' שְׁהִיא עִמּוּד אִמְצַעִי כנ"ל הַמְבַרֵּיחַ מִן הַקְצָה

הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן, הוּא בְּחִינַת שְׁלֹא כְּסֹדֵר. וְזֶהוּ:
כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה – בְּשֹׁהֲלִיךְ לְךָ שְׁלֹא כְּסֹדֵר,
חֵינֵנו הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֻקֵיךָ בְּיַדְךָ –
שִׁיתְּבַטֵּל כָּל רְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנְךָ, שִׁילֵךְ לְךָ כְּסֹדֵר
כְּרְצוֹנְךָ, אֵימַתִּי כִּד וְשָׁבִיתָ שָׁבִיו – בְּשִׁתְּהִיָּה
בְּבְחִינַת מָה, בְּשִׁתְּמִשְׁיָךְ לְךָ אֱלֻקוֹת, הוֹי"ה
בְּמַלְוֵי אֶלְפִין. וְזֶה פְּרוּשׁ מִחֲשָׁבָה – חֲשַׁב מָה
(זוהר בראשית כד ותיקון סט). בְּשִׁתְּקַשְׁר תָּמִיד
בְּמִחְשַׁבְתְּךָ אֱלֻקוֹתוֹ. וְזֶה בְּחִינַת (שה"ש ז): מִלֵּךְ
אֶסוּר בְּרֵהֲטִים – בְּרֵהֲטִי מַחִין דִּילֵךְ. וְזֶהוּ: וְשָׁבִיתָ
שָׁבִיו – שִׁתְּמִשְׁיָךְ "מָה" בְּתוֹךְ מִחְשַׁבְתְּךָ, שִׁתְּקַשְׁר
אֱלֻקוֹתוֹ בְּמִחְשַׁבְתְּךָ, כִּי כָל דְּבָר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם
גְּבוּהָ נִקְרָא שָׁבִי, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהלים ס"ח):
עֲלִיתָ לְמִרוֹם שָׁבִיתָ שָׁבִי, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְּבַטְּלוּ כָּל
הַמִּלְחָמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנְךָ. וְזֶה הַסּוּד
נִרְמָז בְּעֵץ-חַיִּים, בְּהַקְדָּמָה בְּכָלֵל יט, וּבְכַוְנוֹת
שֶׁל רֵאשִׁי-הַדָּשׁ אֲלוּל:

העליון לתחתון, כי הו' מקבלת מיוד עליונה בחינת
חכמה ונעשה קמץ עליון וממשיכה אות ו' את השפע
למטה לארץ המלכות, לאלו שבדיוטא התחתונה בחינת
ד' של אות א' דלית לה מוגרמה כלום אלא מה שמקבלת
חיות מן החכמה בחינת יוד ואו דלת. או יאמר כי יוד
תחתונה לוואו בחינת ניקוד קמץ תחתון מקבלת מיוד
עליונה שהיא החכמה. ונראת כמוה להורות שקבלה
השפע בשלמות. אור הלבנה כאור החמה. באותו כוח
של ו' המגלה סדרי ההנהגות של המלכות אשר היתה
בראשית המחשבה, בכוח ההשגה בו קוראים לו לקב"ה
בהתעוררות מלמטה, שמע ישראל, שהוא אותיות שיר

א-ל וחסד הנמשך מן החכמה לישראל, על ידי שתאב הקב"ה להמשיך להם שפע חיות, במיוחד אחרי שהעלו המלכות למקומה. באותו זמן שיורדת המלכות להשפיע שפע, להראות כוח ממשלתו בחסד, מה כתוב בחיות, ואשמע את קול כנפיהם המתעוררים בתנועתם כלפי מעלה בחינת מ"ן לקבל מ"ד.

קם אליהו ואמר רבי רבי חזור בך, בנדיאי בד איחי סליקת, בלהו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבחו, ואיחי סלקא על בלהו עד אין סוף, הדיא הוא דקתיב (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על בלנה. - קם אליהו להעמיד נכונה את עלית המלכות והשפעות שלה על התחתונים ואמר בדרך ריבוי כבוד ושבה וניתנת מלכות לרשב"י מאן מלכי רבן, רבי רבי חזור בך מדבריך, כי בעת עליית המלכות לקבל מלעלה השפע בזכות תשובת ישראל המעלים ומחזירים המלכות למקום שנגזרה משם כנ"ל, אזי רפו כנפי המלאכים, ואין הם מוציאים לפועל השלא כסדר, ועתה ניכר שבה הסדר, אלא אדרבא עולים הם עמה ומשבחים אותה גם על הנהגת השלא כסדר, כי בעת עליית המלכות ניכר כוחה בכל הבריאה כי מלכותו בכל משלה וכולם עולים עמה כפי שיבואר לקמן, או יאמר כי רמו אליהו באמרו חזור בך, דהיינו כממשיך דברי רשב"י ואומר בך השגת סוד החזרה של המלכות למקום שנגזרה משם כנ"ל, או יאמר בך השגת סוד מלכות חוה שאינה כסדר שאותיות חוזרות לאחור בחינת תשר"ק, גם כי ב"ך הוא חזור והיפוך של כ"ב אותיות שלא כסדר. וממשיך מבאר, בודאי כאשר היא המלכות עולה, אזי כל החיות, שעתה בעלייתה מתגלה כי ממנה חיותם ומלכותם לפעול שליחות הנהגה כסדר ושלא כסדר, המה מצפצפים אליה בהכרת הטוב על שפע המלכות שהיה להם, בכמה שירים ותשבחות, והיא עולה על כולם, כי עתה מתגלה כי מלכות ה' היא שורש כל המלכויות וגם עולה על ידי כולם עד אין סוף. וזהו שכתוב רבות בנות עשו חיל, המה המלאכים שפעלו בכוחם שליחותם את הנהגת מלכות ה' שהיא שורשם, וכן ישראל בני מלכים אשר הכירו בשפלותם ונתנו המלוכה לה', לכן ו"א"ת, על ידי ו' המשפיע סדר הנהגה בג' קווים להשפיע באותיות א-ת כסדר, עלית על כולנה ככתר ועל ידי כולם עלית

עד אין סוף, על ידי כל המלאכים וכל ישראל בתשובתם ותפילתם.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגביהו, ובאן קראן לה בכך זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עליהו. - והיא עולה עד אין סוף עד שאין נכרת מרוב התכלולתה בשורשה, עד שקוראים לה ישראל בקריאת שמע בקבלת עול מלכות שמים, המה מבקשים שתתן להם להתגלות שוב ולהשפיע טובה וחיות שקבלה מן החכמה, ובכוח מי קוראים לה, בכך זוגה שהוא ו', שהוא קב"ה, כי מקשרים המלכות חוה לאד"ם הו"ה במילוי אלפין, ישראל סבא, לבטל הדין שלא כסדר ולהמשיך רחמי הסבא, והוא שיר א"ל הממשיך החכמה השלמה הממלאת חסד א-ל נהירו דחכמתא למלכות כנ"ל, השיר שלו של מלך השלום שלו כנ"ל שאם לא קוראים למלכות בו, בכוחו ועל ידו, שהוא בעל המלכות באמת, לא יורדת עליהם להמשיך חיות ממנו, כי רק על ידי ייחודה בו יורדת להשפיע.

ובהוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד לתתא, דתתא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו קשורה בנפשו (בראשית מד ז), וקשר דתרווייהו איהו שר"ק לתתא, ולעילא שלשליית תפלין על רישיה, ברוזא דטעמי אתקריאת תנועה, מספרא דנקודה יחודא, וצריך לארכא לה בתנועה דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלקא לה על תתאין. - ובאותו זמן של קבלת עול מלכות שמים בקריאת שמע שיורדת להתגלות לישראל בכל מקום ודרגה שהם, הם קושרים אותה כדי שתשאר הארת המלכות בליבם, בעת שנושקים בתפילה של יד למטה להורות כי מלכותו בכל משלה גם במדרגות הנמוכות למטה בחינת חיריק, כדי שתהיה קשורה עימו, עם המתפלל בליבו שכנגד תפלין של יד, או יאמר קשורה עם קב"ה, חוה באדם, וסוד הדבר ונפשו, נפש חיה הוא שמו, שהיא חיותו של איש הישראלי המכיר השפעת המלכות מלמעלה, בחינת נפש וחיות יה"ו-נתן כאשר חכמה בינה ותפארת שכנגד יה"ו נותנים שפע למלכות אות ה', קשורה בנפשו של דוד המלך אשר כנגד אות ה' של שם הו"ה כנ"ל, כי דוד דלית לו מגרמו כלום, הוא

הנותן המלוכה לה, כי דוד רמוז באד"ם ר"ת אדם (אשר נתן לדוד שביעים שנה) דוד משיח, הנותנים המלוכה לה. והקשר של שניהם בחינת אד"ם קב"ה בחוה מלכות, בחינת דוד ויהונתן, הוא בסוד ניקוד שור"ק למטה, בבחינת תפילין של יד בחינת מלא כל הארץ כבודו. כי שורק הוא בחינת תשר"ק שלא כסדר, להורות שלמטה במקום הדיוטא התחתונה, כשיש בחינת אנא אמלוך, אזי דייקא השלא כסדר הוא הגורם לשפלות התשובה והשבת המלוכה והנהגת כסדר, שנקודת המלכות עולה למקום אות ו' אדם להכלל בו. ונהפך השר"ק והשק"ר להיות כסדר, שנעשה קש"ר של תפילין ודבקות בה, בחינת נפשו קשורה ונפשו. ועוד ירמוז כי קשר הפנימי התמידי של המלכות בקב"ה, הנה למטה בעת נפילת המלכות, על ידי בחינת אנא אמלוך, אזי בחיצוניות המגולה אין נעשה בחינת הניקוד בבחינת א' שהוא קמץ עליון ותחתון כנ"ל המורה על חיבור הנקודה עליונה המשפיע בתחתונה דרך הו', אלא נעשה בחינת ניקוד בשורק, שנקודת המלכות סמוכה לו' אך שאינה בחיבור שלם עמו עדין ולכן צריך לקשרם על ידי קריאת שמע ונישוק תפילין של יד כנ"ל שעל ידי זה נעשית בחינת נפשו קשורה בנפשו כנ"ל. כי הוה עתה הוא קשורה ומחוברת ונמצאת כנגדו פנים בפנים אך לא שנכללת עדין עד שאין נכרת כלל מרוב אחדות. וזהו בעת שמכיר מלכות ה' והנהגת חכמתו המשפיע ונותן כוח למלכות ומתפעל משני הבחינות, פעם מתפעל מחכמת ה' הנסתרת ממנו ופעם מתפעל מכוחו יתברך למלך כרצונו. ולמעלה בעת שעולה המלכות עד אין סוף בחינת אשת חיל עמרת בעלה כנ"ל שאז עולה כביכול מעל הו' מעל בחינת אד"ם, אזי דרי מעלה אופנים וחיות הקודש, שואלים איה מקום כבודו, בחינת אם אסק שמים שם אתה, כי אין להם תפיסה בו יתברך, ובעלייתה חזרה למקומה למעלה אזי היא נרמזת בטעם שלשת לרמוז שמשלת מואין סוף ועולה עד אין סוף. כי עתה מרוב הגלות רצונו העליון יתברך אין מתפעל מן החכמה שהיא רק אמצעי לגילוי המלכות. ולכן בעת שנעשה בחינת ניקוד שלשלת אזי יכול הצדיק כיוסף, הממאן לקחת המלכות לעצמו, לעלותה בחזרה, עד לכתר, בחינת תפילין על הראש, והנה בסוד הטעמים והניגון של האותיות, בחינת שיר, שהטעמים הם כנגד

עולם האצילות ורצון העליון להטיב לנבראיו, אשר ממנו משתלשת המלכות, אזי נקראת תנועה של ניגון המורה על בחינת מהצד של הנקודה יחוד, שנכללת הוה באדם ואינה נזכרת שם במקום הזכר, בזכות היחוד כנ"ל, וצריך להאריך אותה את המלכות בבחינת רחמים בחינת ארך אפיים עם התנועה של הניגון, כי כנגד התגברות למטה, להאריך אפו על יצרו, כך מתעורר למעלה בחינת רחמים ואריכות אפים, עד שמקבל הצדיק המלוכה לשם שמים להשפיע לעולם, כיוסף המשביר המשנה למלך, כי כך על יד השפלות והתשובה והתגברות עולה מלכות עד אין סוף, כי המלכות שכנגד ה' אחרונה שבשם הוי"ה היא רביע ורבע תחתון של שם הוי"ה והיא בחינת ד' מלכות דלית לה מגרמא כלום, ואות דלת שהוא ארבע (גמטריה) הוא רביע, עולה עד אין סוף למעלה, כמו צורת השלשלת שהוא טעם המרמוז על עליה למעלה וירידה למטה בתנועה של ימין ושמאל בחינת כסדר ושלא כסדר, וגם כשמלכות עולה עד אין סוף כך שדרי מעלה יודעים בזכות משה שאין להם השגה בה, בחינת איה מקום כבודו, בחינת אם אסק שמים שם אתה, אזי וגם צריך בכל זאת, להוריד אותה בחיריק למקום הצמצום כנקודה קטנה, למטה מתחת לאותיות בדיוטא התחתונה, לאלו המונחים בעשרה כיתרין במסאבותא להורידה לשם עד אין תכלית, להאיר בהם האלוקות, ולקיים כולו סג יחידו, לגלות כי מלכותו בכל משלה ולהמליך אותה על תחתונים.

וּבְשׁוֹרֵק צָרִיךְ לִיְחַדָּא לָהּ בְּבַעֲלָהּ, וּבְחַלְיָם אִיְהִי תִגָּא עַל רִישִׁיהּ, וּבְחִירֵק אִיְהִי בְּרַסְיָא תְּחַוְתִּיהּ, וּבְשׁוֹרֵק אִיְהִי יְחַוְדָּא לְגַבִּיהּ, כְּגִוּוֹנָא דָּא וְ, וְכַד אִיְהִי לְעֵילָא תִגָּא עַל רִישִׁיהּ, וְאִיְהִי בְּרַתָּא (נ"א נחתא) תְּחַוְתִּי רְגֵלוֹי, וְאִיְהִי בְּיַחְוֵדָּא דִּילִיהּ בְּחִימִיהּ, אֶתְעַבִּידַת שׁוֹרֵק קְשׁוֹרָא דִּילִיהּ, וְכַד בְּעֵי לְתַבְרָא קְלִיפִין דְּאִינִין צְלָמִים, בְּה אֶתְקַרִי שְׁבָ"א תְּבִי"ר, וּבְה שְׁבַר תְּשַׁבַּר מַצְבֻּוֹתֵיהֶם (שמות כג כד). – להקדים הבנת פיסקה זו הוא דהנה ג' הבחנות גילה רשב"י בעלית המלכות. האחת, בעת שהיא נפרדת כביכול מן בחינת אד"ם, ו', שהיא בחינת חיריק למטה. בחינת של אנא אמלוך, בחינת שלא כסדר, על אף שבאמת מלכותו בכל משלה. השניה בעת שעולה להתקשר בבחינת אד"ם בחינת שורוק. כשניכר מצד בחינת אד"ם

וההנהגה בחכמה הממלאה וכן ניכר בחינת חוה המקבל המילוי ושורוק שלא כסדר נתהפך להיות כסדר. והבחנה השלישית שמלכות עולה כתג שלשלת הולם ותלשה מעל הו' אדם. עטרת בעלה להיות סיבת החכמה וכן שעתה מבחינים בעיקר ברצון העליון ובכוחו למלוך בראשית המחשבה טרם היצירה. וטרם התגלות המלכות בכוח. ובאמת כל הבחינות האלו תמיד קיימות בעת ועונה אחת. ועוד יש לדעת כי קמוץ תחתון הוא התגלות היחוד שכיבכול מלכות חווה נכללת באד"ם קב"ה ואינה נכרת כי עיקר עתה היא חכמת ההנהגה, ועוד שמתגלה כי הכסדר האמיתי העליון בחינת אור האדם היה מתבלש בבחינת שלא כסדר בחינת חוה. נמצא שגם שכשהיה נפרדת מצד השגת הנכבאים היתה מאוחדת מבחינת אד"ם. וזאת הבחינה משתלשת מקמוץ עליון כשמלכות בראשית המחשבה והיציאה היתה סיבת החכמה להיות החכמה כפי צורך התגלות המלכות אפילו בבחינת שלא כסדר אשר מתגלה על ידי התשובה, למפרע (בחינת חזור בך למפרע) כי השלא כסדר הוא באמת כסדר רק שהיה התנגדות הרצון התחתון שהעליון מנגד לו ועתה שהשפיל עצמו ורצונו ורוצה לשוב בתשובה ולהחזיר המלוכה למלך מלכי המלכים אזי קבל בהסכמה בליבו סדרי בראשית המנהיגים אותו לשוב בתשובה תמיד בכל עת ובכל מקום ודרגה. ועתה יובן בס"ד כי **ובשורק צריך ליחד אותה** את המלכות חוה **בבעלה** אדם על ידי ההתקשרות כנ"ל עד לאחדות גמור להפך השורק והתשר"ק שלא כסדר לבחינת א"ב כסדר. שאז היא נקודה בגובה אות ו' כנ"ל לקבל ממנו. **ובחולב** ונקודה למעלה מאות ו' **היא כתר על ראשו**. עטרת בעלה להיות נכרת ברצון העליון כשורש וסיבת והכרח החכמה, להיות כפי שהיא למען התגלות המלכות. **ובחיריק** ונקודה תחתונה נפרדת **היא כסא תחתיו**, כי באמת מנהיג האד"ם וחכמת שלמה את כסא המלכות גם בעת הפירוד שלא כסדר. וזהו שמוגלה משה בחינת להמליך אותה על תחתונים, בחינת כולו סג יחדיו. **ובשורק** היא בבחינת **יחוד אליו**, כי על ידי ההתקשרות יבואו לבחינת יחוד שלם עד שאינה נכרת. כי החכמה היא היות ומילוי המלכות והמלכות היא סיבת החכמה. והכל אחד. והעיקר עתה הוא ההתבוננות בשלמות – הממלא, אשר ממנו מילוי והשלמת החסרון. ואלו הג' בחינת מלכות וניקוד של

ו' הם תמיד קיימות כנ"ל **כגון** זה ו' שהרי ג' נקודות מצבי המלכות נמצאות באמת בעת ובעונה אחת אלא המתבונן בזמן תשובתו ידלג מזו לזו או יתבונן בכלליות דעת ואמונה שהכל תמיד היה הוה ויהיה אחד. **וכשהיא למעלה, כתר על ראשו**, והיא גם בעת ובעונה אחת **בת** (מלכות וכסא) **תחת רגליו** (כמעשה לבנת הספיר דא חיריק) **והיא גם באותה עת ביחוד שלו בחיקו** בהשפעתו לה חסד ואהבה, בעומדה לפניו, **שאו נעשית בחינת שור"ק והקשר שלו**. דהיינו שמתבונן להשיג שיש רצון עליון למלוך (חולם) היורד למשול עד למטה במקום שלא כסדר (חיריק) ולכן החכמה מנהגת ומשרתת צורך המלכות, (שורק) אזי הכל אחד למתבונן. **וכשצריך בעת ריבוי ההסתרה וירידת הדורות לשבר הקליפות כנ"ל של צלמים** שהם בדמות וצלם המלכות האמתית, היונקים מן המלכות, על ידי שלוקחים המלכות לעצמם, בחינת **אנא אמלוך**, אזי **בה** בכוחה של מלכות ה' המשאירה כוח לבחור לקליפות לינוק ממנה, עד לזמן שבירתם, **נקראת** המלכות נקוד **שב"א תב"ר**, כי שב"א הוא צורת שתי נקודות נפרדות למטה, להורות שמלכות ה' יורדת למטה וכאין צלם ונקודה שלה נעשה מלכות הקליפות גם כן נקודה, בבחינת **אנא אמלוך**, עד שתתבטל וישאר אך נקודת מלכות ה', שתתהפך משבא לחיריק, להורות כי כל כוח מלכותם היא ממנו יתברך לבד. והוא בשורש טעם היורד למטה מתחת לאותיות והוא רצון העליון של המלך המתגלה למטה, המשבר הקליפות, כצורת טעם תב"ר שהוא נקודה ועיגול המקיף לה שהוא בחינת כתר מלכות המתגלה למטה, כי הכל ברצונו יתברך והיה זה בראשית במחשבה טרם היצירה בחינת אהור וקדם צרתני, כי אפילו קיום הקליפות הקודמות לפרי בחינת אהור הקודם לקדם הוא רצונו העליון למען גילוי מלכותו בבחינת יתרון האור מן החושך, שדייקא על ידי זאת ההגשה נשברים הקליפות וצלמי עבודה זרה. **ובה** במלכות המתגלה בדיוטא התחתונה, בזכות משה, **בה שבר תשבר** כלל (שבר) ופרטי מלכות הקליפות (תשבר) **מצבותיהם** ודמות צלם שקרית שלהם, העומדים נצבים לעת קצר.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורש בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. **קשורא אדם בעצמו שהולך לו שלא כפדר, ידע שיש לו גדלות. ועשה תשובה וישפיל את עצמו ויהיה בבהינת מ"ה, ואז יחזר לילך לו כפדר:**

ב. **עקר התשובה הוא בהדש אלול, כי הם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך תשובה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה, הוא לידע שהשם יתברך בכל מקום, ולמצא השם יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם ובכל העלויות שבעולם. כי לפעמים עלידיי שהאדם עולה למעלה כגון שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך. גם אפילו בעבודת ה' מצינו, שיש שעלה למעלה גדולה וכפר בעקר רחמנא לצלן. עלינו צריה לבקש מהשם יתברך שימרחו בהתקרבות שלא יזיק לו. וכן בכל הירידות שבעולם ח"ו, אפילו בדייקא התחתונה, אפילו בעשרה בתרין המסאבותא, גם שם צריכו לקשר את עצמו להשם יתברך, כי מלכותו בכל משלה. ועין כל זה**

בהתחזקות ובמקומות אחרים:

תפילה על פי הלימוד

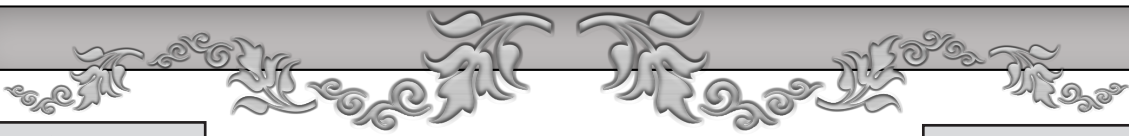
וגבונים בכלי השפל. מכל שפן וכל שפן אלפי אלפים ורבי רבבות קל וחומר עד אין קץ, פגום ונשחת, דל ואביון כמוני, חלוש דעה, חלוש בן כמוני, אוי, מי יקום בעדי ללחום מלקמה גדולה ונוראה פזאת, אשר מתעוררת כנגדי בכל עת בגשמיות ורוחניות על מי לי להשען על אבי שבשמים:

רבנו של עולם, למדני דרכי הענוה האמתית, למדני איך לשבר ולכפל הגאווה שבלבי ודעתי. כי באמת ידעתי מעט שפלותי, שאין ראוי להעלות על דעתי מחשבות של גאווה ונפשות ופגניות לעצם רבוי קלקולי ופגמי בלי שעור, אשר חטאתי עויתי ופשעתי נגדך הרבה מאד מעודי עד היום הזה. אך אף-על-פי-כן איני נקי מגאווה ונבחות, ואני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרחוק, ומחמת זה אני רחוק מבהינת כפדר, ובכל פעם מתגברת כנגדי חס ושלום ההנהגה של בהינת שלא כפדר, ואין שום דבר שילך לי כפדר, רק הכל בעקמיניות ובכלבולים, כי מעקמין ומכלבלין את דעתי ככמה מיני כלבולים ויפורים מכמה צדדים, וגם הפרנסה דחוקה ומצומצמת, ונמשכת בכליון עינים, ונוגשים וחוכות רבים סבבני, ושאר מיני יפורים שיש לי ולכל הסמוכים אלי, בכמה אופנים, שכל זה נמשך מבהינת ההנהגה שלא כפדר, עלידיי שפגמתי בענוה ונכשלתי בגאווה ונגדלות, רחמנא לצלן מעתה:

בנפלאותיך והסודיך ונגדלתך עד אין חקר הנעלם מפני לגמרי, כמו שכתוב, לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. הן על כל אלה אני מתחזק עצמי עדיו לצפות לישועתי, ולצפצף אמרתי מעפר, לרחמיך והסודיך אשר לא תמו ולא כלו לעולם:

עלינו באתי לפניך מלא רחמים, מלך הכבוד, פועל ישועות בקרב הארץ, למדני איך לנצח אותך, שאזכה לפעול בקשתי ברחמים אצלך, שתלחום בעדי מלקמות ה', ותכניע ותשבר ותכבול כל אויבי תחתי בגשמיות ורוחניות, ותכבול מפני כל תאומי הרעות וכל מדותי הרעות, ותורני ותלמדני בכל עת איך למלט נפשי מהם שלא אמשיכם עלי חס ושלום. כי אתה יודע כי רבים רודפי וצרי רבים קמים עלי (בפרט אשיב, ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי) (בפרט וכו', אם יש לו יסורים משונאים המונעים אותו מעבודת ה' יפרש כאן שיהתו ותפילתו עליהם) ונאנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו, עורנו אלקי וישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונונו לפניך כי על רחמיך הרבים, מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה פחנו מה גבורתנו, מה נאמר לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, הלא כל הגבורים כאן לפניך, ואנשי השם בלא היו, וחכמים בכלי מדע,

ה' איש מלקמה ה' שמו, ה' עוזו וגבור ה' גבור מלקמה. רבנו של עולם, מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלקמות, רחם עלי למען שמך, והלחם בעדי מלקמות ה', ריבה ה' את יריבי לחם את לוחמי. כי בעונותי הרבים כבדה עלי המלקמה, וראה "כי אולת יד ואפס עצור ועזוב". ובעונותי העצומים והרבים מאד מאד עד גבהי שמי השמים ועמקי מתהום רבה וכו', ההליוש דעתי כל-כף, עד אשר ממעין אותי כדעתי השפלה, שפמעט אין בידי חס ושלום ללחום מלקמתי שאני מכרה להלחם בעולם המעשה הזה, ואין בידי לעמד נגד שונאי ואויבי בגשמיות ורוחניות, בפרט נגד תאומי הרעות. אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצמדק, וגם זה מעלם נפלאותיך ונוראותיך אשר אני זוכה על-כפלי-פנים עדיו לדבר דברי אלה לפניך, לחלות פניך שתלחום בעדי מלקמתי נגד אויבי בגשמיות ורוחניות, כי באמת נפלאות היא בעיני, נפלאות תמים דעים, "אודך על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקי מחשבותיך", אשר אתה הושב מחשבות עדיו לקר בני אלה, ואתה מהונני עדיו עדיו לפרש שיהתי זאת לפניך, לבוא לפניך להתפלל שתרחם עלי ותלחום בעדי מלקמותיך, ועל חסדיך ונסיד ונפלאותיך כאלה וכאלה אשר אני רואה מרחוק שאתה עושה עמי תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, מלבד מה שאני מאמין

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולדוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמות מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.